

Nicolas Fargues na pláži

Román v románu není vynález dvacátého prvního století. Ale Nicolas Fargues princip ještě zdvojnásobil. I když jen s pomyslnými knihami. Práce na knize, kterou se John rozhodl psát, zrovna příliš nepokročila a dost možná už ani nepokročí. Knihu televizní hvězdy mezi novináři Belvala zase napsal jakýsi černoš. Takové zanoření má své hranice: Johnovy úvahy nad Belvalovým románem jen zatěžují román Nicolase Farguese, který lépe než tyto kometáře ovládá způsob tvorby rozhovorů či vystižení určité scény. Přesto desítka stránek zasvěcená právě komentářům potěšení zkazit nedokáže.

Romanopisec už totiž ve svých předchozích šesti knihách dokázal, že je schopen psát velmi svižně. Čtenář okamžitě chápe autorův záměr, usmívá se při ironických pasážích, reaguje na intonaci jednotlivých postav a často autorovi přitakává. Film, který nám autor promítá – protože jednoho dne Nicolas Fargues vstoupí i na plátno, natolik ostrá je jeho obrazotvornost –, si nás získává hned od začátku. V jedné části knihy se John účastní sbírání odpadků organizovaného místním úřadem.

započteno